

(המשך מעמוד 31)

ליטים ביחד החלטות. היא לא מניחה לילדים לעכב בעדה לעשות דברים, אך היא מכבדת אותם כמו שאנשים מבוגרים מכבדים זה את זה. נעמי נל מדברת על אהבות ומאהבים, על חיי-מין, על שמחות קטנות וגדולות. כשהיא אומרת שהיא בחגיגה אחת מת- מדה, ושחיים הם קרבנאל, את נוטה להסכים איתה ולרנע קט גם את מצט- רפת אליה לקומץ.

יכול להיות, שיש כעת אנשים בריר שלים הקוראים את הדברים האלה ו- אומרים: יא אלה, איך שנעמי נל הצליחה לעבוד עליה! במקרה הזה אני חייבת לציין שלא איכפת לי אם אמנם עבדו עליי — למרות שאני סבורה שלא עבדו, ואם כן עבדו, אז מה? בזמן האחר- וון פגשתי כל-כך מעט אנשים מאושרים, שכאשר אני פוגשת אחד כזה והוא עושה הכל כדי לשכנע אותי באושרו, אני מאי- מינה לו — מה שלא יהיה.

את מגדלת לבדך את שני ילדיך. זה קשה, הן כלכלית הן אישית. לא מתחשק לך לפעמים ליהנות מפריזוילגיות שיש לאשה נשואה?

אן אף פריזוילגיה שיש לאשה נשואה הייתי רוצה לעצמי. כי אין דבר אחד שיש לאשה נשואה ראין לי. להיפך: לי יש יותר אהבה, יותר מין, יותר חום מאשר לכל אשה נשואה, אפילו בחודש הראשון לנישואיה. מה שיש לי זה ירח דבש.

עם מי? עם עצמי. ירח-דבש זה עניין לשניים. או פעמים אני בשניים, אבל אני בהחלט

מהעיר הזאת. כעת, אחרי בני-יורק, אני מתחילה לשנות את היחס. נדמה לי שאני מתחילה להבין את האנרגיה שאצורה בתל- אביב ושאישים מדברים עליה. יכול להיות שאתן לתל-אביב צ'אנס אצלי. הרומה יהיה כולו של תל- אביב. כמה שנים את לבד? אני לא לבד. יש לי ילדים, חברים, חברות. אבל מהבחינה שאח מתכוננת אליה, אז מגיל 17. עזבתי את הבית, הייתי בצבא, נסעתי לפאריס, למדתי עיתונות ומדעייה-מדינה. רק למדתי — לא הייתי בעניין של גברים בכלל. אני לא מתחרטת. אבל זה נראה לי היום מזור שבחזרה בת 20 בפאריס היה לה בראש רק לדגור.

מתי התחלת להתעניין בגני- רים?

התעניינתי, אבל היו לי הרבה עכבות. חזרתי ארצה והתחלתי לחפש עבודה ולחפש את עצמי. הייתי בצוות ההקמה של הטל- וויזיה, ומשם הגעתי לעיתונות.

ומה קרה בינתיים בחיך ה- אישיים?

החלטתי שאני רוצה ילד. אז פשוט הלכתי ועשיתי לי ילד.

כך פשוט, הלכת ועשית דך ילד? כן, תראי, נורא רציתי וזה היה נורא חשוב לי. ברגע שהחלטתי, זה היה פשוט. ידעתי שזה יהיה בן ושיקראו לו אריאל. כרי לעשות ילד בדרך כלל יש צורך בשני אנשים.

פגשתי גבר, שבעצם גם הוא היה מעוניין באריאל. הוא פשוט נכנס לפנטזיה שלי ורצה להיות אבא של הילד שלי. לא הייתם מעורבים ריגשית? היתה בינינו ידידות, שחשבת שהיא

עם הבער לשעבר יוסי

אין דבר בטולט שיש לאשה נשואה וראין לי!

בסיס טוב לגידול ילד ביחד. הוא נורא רצה להיות חלק מהחלום שלי, ואני חשבת שזה יהיה נכון לא לעשות את הילד לבד. הוא היה שותף מלא. חוץ מזה שהוא לא היה בלידה, זה היה כיף לעבוד חווייה מסעירה כמו לידת-תינוק עם מישהו שהיה מעורב.

את עברת את זה עם גבר. מדוע, אם כך, בספרך "אשה לבד" את מייצגת נשים לא נשואות — איך את יודעת מה ליעץ להן? אם יש גבר המוכן לקחת מעורבות בחיי הילד, אז בטח לעשות את זה עם גבר. אבל הרבה נשים לא עושות ילד כי הן לא מוצאות גבר, וכך הן נשארות בלי ילד. בבחירה בין להישאר בלי ילד ובין לעשות ילד לבד, אני הייתי בוחרת לעשות ילד.

את מודעת לאחריות שזקוקת על עצמה אשה המכחישה לעשות ילד בלי לשתף את הגבר? אני מאוד זוהרה במה שאני אומרת. כל אחת צריכה להחליט לעצמה. חברה הכי טובה שלי היתה בהריון, ושאלה אותי מה לעשות. אמרתי לה שאני נורא אוהבת אותה, אבל אני לא יכולה להגיד לה. את הושבת שאפשר לגרד ילד לבד?

יש תנאי אחד והוא הבחירה. אם את באמת רוצה ילד, וזה הדבר שאח הכי רוצה בעולם — אז כן. אבל אם את עושה

ילד בגלל שאת חושבת שאת בת 30 והגיע הזמן — אז לא. ילד זה מחוייבות, שאם את לא רוצה בה עד סוף המעיים, אז אל תקחי אותה על עצמך. את מדברת כל הזמן על ה- אשה. מה עם הילד עצמו, מה עם ריגשותיו, מה עם העובדה שהוא יוולד בלי אבא?

ילד שאת מאוד רוצה אותו, יש לו יופי של התחלה. אבל זה לא מספיק. את בוחרת

כשמישהו מוצא חן בעיני ילדי, קורה שהם מזמינים אותה להישאר לישון איתו. ואז אני צריכה להגיד: שיישן איתכם!

בילד הזה ואת צריכה לדעת שזה לא רק הלידה, את צריכה לדעת שזה ממשיך המון זמן, כל החיים כמעט. אני חושבת שאני אמא נהדרת, כי למדתי דבר אחד: לכבד את ילדי. היו שנים שבהן הייתי אמא רעה, אני תמיד אומרת שצריך לקבל רישיון כדי להיות הורים, לא כל אחד יכול להיות הורה. באותן שנים לא הייתי מקבלת רישיון להורות. לא הגיע לי. אבל כיום אני אמא נכונה, כי אני מקבלת את ילדי כמו שהם, מקבלת אותם עד הסוף, לא רוצה שהם יהיו שום דבר שהם לא. פיתאום יש לי שני ילדים, שהם מאוד שונים ממני, אבל לא שונים מהחלומות שיש לי על ילדים. כי אין לי הלומות על ילדים, יש לי ילדים.

הם הכי מושלמים בעיניי. אני כל-כך אוהבת אותם, שאני לא אשלח ילד לעשות משהו אם זה לא בראש שלו. אני אמנם מפונקת, כי הם בראש אחד איתי, אבל אני לא אונסת אותם ואני לא מרשה להם לאנוס אותי. חיי לא תלויים בהם וחיייהם לא תלויים בי. אני רק נהנית מהם. הם לא גורמים לי שום דאגה. לא מדאגי אותי אם ילד שלי שובר רגל או קיבל ציון גרוע, אני לא נשארת בלילות בבית בשבילם ואני לא מתחנתת כדי שזה יעשה להם טוב.

מה היה קורה אידו הם היו כעיייתיים, האם ילדיך אינם הדבר החשוב ביותר בחיך?

הם נורא חשובים לי, כי הם לא יכולים לבוא במקום החיים.

אני רוצה להתעכב על עניין הדאגה. כשאת חוזרת מהמערכת וילדיך אינם בבית — אינך רואי גת? אני יודעת שלא תאמיני לי, אבל לא, אני לא דואגת. ויליאם בלק אמר, שילדים הם בני ערובה בידי הגורל. אני, גם אני סוחדת מזה נורא, אבל יחד עם זה יש לי הרגשה שדברים קורים לך בגלל שאתה רוצה שיקרו לך. אם אני אדאג, חיה לי סיבה לדאגה. וטאק-יוד — או את יודעת מה? זו הוד — אני לא דואגת. זוהי הפילוסופיה שלי. דאגה רק גולמת לדאגה. צריך לחשוב באורח חיובי, ואז הכל בסדר.

אני מניחה שאת אמא חזקה. ילדיך כוזדאי מושפעים ממך. מה יקרה אם יום אחד יסתבר לך שהם שונים, אחרים ממה שקיווית?

אני מאוד מקווה שילדי לא ילכו לצבא. אני אעמוד מאחוריהם אם יהיו סרבני שטחים. הילדים שלי מגיל 3 מבלים בהפ- גנות של השמאל, אבל אני לא אונסת אותם בעניין הזה. כמובן שיש השפעה של הבית. אתן לך דוגמה: לפני כמה ימים אמא שלי הת- בטאה בבטויים ימיניים, ואז הילד שלי, אריאל, התחיל להסביר לה כמה השטחים זה צרה, כמה זה גורם נזק למדינת-ישראל. זה היה רגע גדול בחיי, הילד הפספוס הזה גרם לי הרבה נחת. או נכון, אני מאוד רוצה שפוליטית הילדים יחשבו כמוני. כשארילאל רוצה

להפעיל עליי לחץ הוא אומר: "אני אחזור בתשובה ואהיה גוש-אמונים". אבל זה לא יכול לקרות לילדים שלי, כי הם פתוחים ויש להם בסיס. אם זה יקרה להם בכל זאת, אני אצטער מאוד אבל אבין אותם ואתמוך בהם.

את מתפארת שאת מחנכת את ילדיך ומגדלת אותם לבד. אבל, למעשה, כרי לדעת אותם נישאת לאביהם. ואילו בספרך את ממליצה לנשים לא נשואות הרוצות בילד לא להתחשב בדעת החברה. אני מאוד זוהרה בעניין הזה. אני אר- מרת שאם את מביאה ילד לעולם לא כדי שיממש לך חברה, כדי שלא תהיי לבד. אלא מתוך הכרה שאח לוקחת אחר- יות של אינסוף שנים, או למה לא? דתת לו הכל אך למנוע ממנו אבא.

אני חושבת שילד צריך ליותר מדמות אחת. אני לא רוצה לקרוא לזה דווקא אבא, ילד בדרך-כלל רוצה לדעת מי אביו מולידו, למי הוא דומה, מי האיש שביחד עם אמא שלו הביא לידו כך שהוא קיים.

אשה רוצה לעשות ילד לבד, צריכה לשאול את עצמה טוב-טוב אם יהיה לה להעניק לילד גם דמות של גבר להנחות אותה. ואני לא מדברת על זיון חולף.

איך את יכולה לדעת מראש אם תהיה דמות כזאת בחיך?

את כן יכולה, אם יש לך אבא. מה רע בסבא כדמות להנחות איתך? אני חושבת שהחלפה של אשה לדדת ילד בלי לדעת מי אביו, ובלי שום עניין לגלות לילד מי אביו, היא מאוד אגואיסטית. נכון.

את חושבת שזה הוגן כלפי הילד?

זה לא נורא, אפשר להתגבר על זה. אני חושבת שאשה המתעק- שת שלא לגלות לילדה מי הוא אביו, פשוט אינה יודעת מי הגבר שהכניס אותה להריון. אחרת מדוע היא מתעקשת? ילד יכול לסבול כל חייו מהעובדה שהעולם לא ידע מי הוא אביו. את חושבת שזה הוגן לגרום לילד עוון כזה?

ומה עם ילדים מאומצים, המתחכים שנים אחרי ההוריס-המולידים שלהם? זו דוגמה מצוינת. את לא אחראית לילד מאומץ. את הבטיחה לא את יצרת, לאא אמו או אביו, שמספרו אותו לאימוץ. אבל כשאת יודעת ילד מתוך ידיעה שעולם לא תגלו לו מיהו אביו, או כשי- בעצמך אינך יודעת מי הוא האב, את פשוט עושה מעשה לא הוגן, וזה בדיוק המעשה.

את יודעת מה, זוהי כאמת אכזריות איו- מה. הייתי פעם אצל חברה, שהיא אמא לא-נשואה וגם מתפארת בזה, מתראיינת לאמצעייה-השקטרת. הילד שלה בכה:

זה חטונג שאת לא תלוייה באיזה כפרון, זו הרגשה משגעת. אני בוחרת להיות עם הגבר שלי לא בגלל סנעח או משכנתא, ואז אני שיכורה משימחה

אבא! אבא! אבא! הוא מעולם לא ראה את אביו. היא עמדה ממש חסרת- אונים לידו. הילד ממש היה מיסכן.

וגם אמר. אני מנסה לחשוב עליי איך הייתי מתמודדת, מה היה קורה אם הילדים שלי היו בלי אבא. הייתי בטח מתייחסת לזה כמו שאני מתייחסת לגירושין — עם המון הומור ובדיחות. בטח הייתי עושה מזה צחוק.